

Pál a levél írásáig nem járt Rómában, de a gyülekezetből sokakat ismert személyesen – sokfelé járt, különböző helyeken találkozhatott velük. Az ő életük, bizonyágtételük is hozzájárult ahhoz, hogy a római keresztyének „hitének az egész világon híre van”. Tőlük lehetett megtudni, hogyan éli mindennapjait ez a gyülekezet, és alátámasztotta ezt az, hogy ők is úgy éltek.

Hitben éltek, és ez látszott is: elsősorban abban, hogy szerették egymást („arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok...”), és ebben a közösségben olyanok is együtt voltak, akikről ezt a világ nem tudta elképzelni (pl. rabszolgák és szabadok). Abban is, ahogyan a kívülállók felé fordultak, és megvallották a hitüket. Abban is, ahogy a körülményeikre tekintettek, nem aggodalmaskodtak.

Ez az a hegyen épített város, világító lámpás, amiről Jézus beszél. Ma is ez az Ő akarata. Annak, hogy megvalósuljon, feltétele van: nem mindegy, hogyan él (azaz: miben hisz, és erre hogyan építi rá az életét) a hívő és a gyülekezet.

Az, hogy mire építettem az életemet, a viharban derül ki igazán. Nemcsak az üldözés a „vihar”, támadhat a mindennapi konfliktusokból is. A körülöttem élők összeütközhetnek az énemmel, vagy a bennem élő Krisztussal – nem mindegy, hogy melyikkel. Meg kell vizsgálnom, és ha valóban Krisztusért kaptam a támadást, akkor dicsőítsem Istent (1Pt 4,16).

Ha már a vihar előtt is meglátom, hogy nem jó az alap (hogy az énem van elől, én vagyok fontos magamnak), az kegyelem, Isten időben adott figyelmeztetése. Köszönjük meg, bánjuk meg, amire rámutatott, és menjünk tovább, most már Jézus Krisztusra figyelve.

Pál tehát ismeri a „gyülekezet hitét”, ami valójában a tagok személyes hite – és még az, amit Isten Lelke hozzáad azzal, hogy a közösségben van jelen („ahol együtt vannak az én nevemben, ott vagyok közöttük”). Fontos, hogy világítsak és hogy a közösség világítson – kifelé is, de ez a belső életén múlik. Ne gondoljuk (egyéenként és közösségként sem), hogy van olyan „rejtett dolog, ami nem látszik”. A rejtett bűn is meglátszik abban, hogy „nem történik semmi”, nincs áldás.

A római gyülekezet „belül” is rendben van, ezért világít. Ha Pál odamegy, kölcsönösen erősíteni tudják egymást – mivel egy közösséget alkotnak vele. Pál is rendben van belül, „lelke (szelleme) szerint szolgál”, nem látszatra, nemcsak „parancsot teljesít”. Parancsot teljesít, mert az Úr Jézus küldte szolgálatba, de azzal a lélekkel (szellemmel) végzi, amit Tőle kapott. „Az Ő Fiának evangéliumában”: azzal, amiben benne él, ami őt megmentette. Adni akar: lelki ajándékot (11), és gyümölcsöt nyerni: gazdagodni szeretetben, örömben... és gazdagítani a gyülekezetet ugyanezekben, „mint a többi pogányok között is”.

Adós vagyok („köteles vagyok”), mert Isten adott nekem először. Örök életet, békességet, lelki ajándékokat... valakin keresztül, aki szintén adós volt. Istennek tartozunk, de az emberek felé kell szolgálnunk. Azzal, hogy nem szégyelljük az evangéliumot – elmondjuk, mert a másinak is ebből lesz örök élete, ha hisz benne. Azzal is szolgálunk, ahogy élünk: látszik rajtunk, hogy az életünket Krisztus formálja. Azzal is, hogy könyörgünk, tusakodunk Isten Országá terjedéséért, emberek megmeneküléséért.

„Kész vagyok nektek is...” – hívők felé is lehet szolgálni az evangéliummal (mint ebben a levélben is), a megerősítésükre, megalapozásukra. Pl. figyelmeztet az ítékezés bűnére (2,1), amibe a hívő is beleeshet; emlékeztet, hogyan igazultunk meg: ingyen kegyelemből, és ezért később sem fog Isten elvetni: ha vétkezünk, mindig van visszaút hozzá. Megerősít, hogy békességünk van Istennel (5,1), de harcunk van az ömberünkkel (7. rész). Tanít Izráelről: arról,

hogyan elutasították az evangéliumot, de Isten az Ő népén meg akar és meg is fog könyörölni. Buzdítás arra, hogy változzon meg a gondolkodásunk, hogy „megítélhessük, mi Isten akarata” – mert így lesz olyan a magatartásunk is, hogy azzal világítani tudunk. Péter is szolgált a római gyülekezetben, ő is beszélhetett ezekről – másként. Megerősítheti a gyülekezetet, hogy azt, amit már ismernek, így, összefoglalva is hallhatják. „Nem vagytok egyedül, Pál és a többi gyülekezet is ugyanebben hisz, ugyanezekkel küzd, ugyanígy követi Krisztust.”

Róm 5,10

Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.